

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

29. desember 2015

Til konferansen for de kontinentale rådgivernemnder

Inderlig kjære venner!

1 For nesten fem år siden gikk bahá'í-verdenen i gang med den planen som nå er i sin avsluttende fase; summen av dens prestasjoner øker stadig, men vil snart bli endelig bekreftet. Den inspirerte til en felles innsats som har krevd helhjertet tillit til de evner som en velvillig Herre har utstyrt sine elskede med. Idet vi er sammen med dere i denne ettertankens stund, merker vi blant vennene en fast beslutsomhet om å føre den nåværende planen frem til en passende avslutning og en iver etter å gå videre fremover langs den stien som erfaringen har trukket opp.

2 Den anselige strekningen som alt er tilbakelagt langs denne stien, fremgår tydelig av den nåværende planens mest slående resultater. Det ambisiøse mål å skulle øke til 5000 det antall områder som har et igangværende vekstprogram, uansett intensitetsnivå, ser ut til å skulle bli nådd i løpet av månedene som gjenstår før ridván 2016. I snesevis av områder er det over tusen innbyggere – noen ganger adskillige tusen – som deltar i et veletablert aktivitetsmønster som favner stadig større antall og fostrer samfunn som i tenkning og handling har sine røtter i Bahá'u'lláhs åpenbaring. I verden som helhet har en halv million nå vært i stand til å fullføre i det minste den første boken i kurssekvensen, en ekstraordinær prestasjon som har gitt systemet for utvikling av menneskelige ressurser en trygg grunnvoll. En generasjon av ungdom anspores til dåd av en engasjerende visjon av hvordan de kan bidra til å bygge en ny verden. I undring over hva de har sett, tilskynder samfunnsledere på visse steder bahá'íene til å gjøre programmene for ungdomsoppdragelse allment tilgjengelige. Når bahá'í-institusjoner og deres organer møter stadig mer komplekse forhold, finner de måter å organisere aktivitetene på for et økende antall venner ved å fremme samarbeid og gjensidig støtte. Og evnen til å lære, som utgjorde en så dyrebar arv fra tidligere planer, videreføres utenfor feltet for utvidelse og befestelse til å omfatte andre felter for bahá'í-innsats, og da særlig sosial handling og deltagelse i samfunnets aktuelle diskurser. Vi ser et samfunn som er styrket ved å ha blitt begavet med kraft og hardt tilkjempet erfaring fra to tiår med vedvarende innsats rettet mot et felles mål: en betydelig fremgang i prosessen med inntreden i skarer.

3 Det kan ikke herske tvil om at denne prosessen må gå videre; det har likevel skjedd ting som viser at en betydelig fremgang allerede har funnet sted. Den har forberedt Guds venner på at deres evner vil bli stilt på en mer krevende prøve, som også vil kreve meget av deres institusjon når dere samler dem for å oppfylle de krav som den stiller. Den kommende plan vil finne sin avslutning på terskelen til det annet århundre av troens formingstid, og i den vil vi kalle de troende overalt til den veldige kraftanstrengelsen som må til for å få de frø til å spire som med slik kjærlighet og flid er blitt sådd og vannet i de fem planene som gikk forut for denne.

Et vekstprogram oppstår

4 Skjønt vekstprosessens utvikling i et område naturligvis har unike trekk formet av mottageligheten hos dem som møter den guddommelige lære, så har den likevel visse generelle kjennetegn. Mange av disse ble drøftet i vårt budskap til deres konferanse i 2010, der det ble vist til en rekke milepæler som markerer fremgangen langs en utviklingsvei. I løpet av denne perioden har det vokst frem en felles forståelse av hva som kreves for at vennene i et område kan passere den første og deretter den annen av de milepælene vi beskrev.

5 I den femårsplan som nå går mot sin avslutning, har de troendes oppgave vært å anvende alt de har lært i tidligere planer på arbeidet med å utvide vekstprosessen til tusenvis av nye områder. Dette har vist at mye avhenger av institusjonenes evne til å benytte hjelp fra venner i andre områder og dermed styrke tiltakene i et eksisterende bahá'í-samfunn ved for eksempel å ordne med støtte av besøkende undervisningsteam eller veiledere. På mange steder begynner instituttprosessen med hjelp fra troende fra sterkere nabosamfunn som finner kreative måter å gå frem på for å nå lokalbefolkningen, særlig ungdom, og for å støtte dem når de begynner å tjene. Innsatsen for å stimulere aktiviteten i et område, og da særlig i et som ennå ikke er åpnet for troen, blir i høy grad styrket dersom en eller flere personer bosetter seg der som hjemmefrontpionerer og samler oppmerksomheten om en del av en landsby eller tilmed en eneste gate hvor det er økt mottagelighet. Godt og vel 4500 troende har allerede reist seg for å tjene på denne måten i inneværende plan, og det er en forbløffende prestasjon.

6 Uansett hvilken kombinasjon av strategier som anvendes, så er hovedmålet å innlede en kapasitetsbyggende prosess innenfor området slik at innbyggerne, beveget av et ønske om å bidra til sine samfunns åndelige og materielle velferd, settes i stand til å begynne å tilby seg til å utføre tjenestehandlinger. Så snart dette grunnleggende krav er oppfylt, er det dannet et vekstprogram. Støtten fra hjelperådsmedlemmer og deres assistenter er selvfølgelig svært nødvendig, og med sitt nære engasjement helt fra aktivitetens tidligste begynnelse hjelper de vennene til å holde fast ved en klar og forenet visjon av hva som skal til.

Å styrke handlingsmønsteret

7 Innen kort tid dannes det i et område en kjerne av venner som arbeider og rådslår sammen og arrangerer aktiviteter. For at vekstprosessen skal gå videre, må det skje en økning i tallet på personer som deler dette engasjementet, og deres kapasitet til systematisk handling innenfor planens rammer må øke i tilsvarende grad. Og som ved utviklingen av en levende organisme kan veksten skje fort når de riktige betingelsene er til stede.

8 Blant disse betingelsene er den fremste en instituttprosess som vokser seg sterkere, siden den er svært viktig for å fremme bevegelsen i befolkninger. Vennene som har begynt å studere instituttmateriale og også bruker kreftene til å organisere barneklasser, grupper for juniorungdom, sammenkomster for å dyrke Gud i fellesskap eller andre beslektede aktiviteter, får hjelp til å gå videre gjennom kurssekvensen, samtidig som det skjer en stadig økning i tallet på dem som begynner sitt studium. Mens strømmen av deltagere gjennom instituttkursene og inn på handlingens arena

holdes ved like, vokser gruppen som holder vekstprosessen i gang. Fremgangen beror i stor utstrekning på kvaliteten av innsatsen hos dem som tjener som veiledere. På dette tidlige stadium kan de fleste av disse fortsatt bli hentet fra andre områder, men samtidig løftes det frem noen få lokale venner som i takt med sin økende kapasitet til handling begynner å hjelpe andre til å studere instituttmaterialet. Innsatsen for å hjelpe det første veiledermannskapet fra området til rette bør velge en kurs mellom to uønskede utfall. Hvis folk går for fort gjennom instituttkursene, blir kapasiteten til tjeneste ikke tilstrekkelig utviklet; og omvendt vil et overdrevent forlenget studium frata prosessen den dynamikk som kreves for at den skal ha fremgang. Under ulike omstendigheter er det tatt i bruk kreative løsninger for å oppnå den nødvendige balansen og dermed sikre at noen av områdets fastboende i løpet av en rimelig periode settes i stand til å tjene som veiledere.

9 Det er selvfølgelig ikke opplæringstilbudet i seg selv som skaper fremgang. Kapasitetsbyggende innsats kommer til kort dersom man ikke raskt ordner det slik at de enkelte ledsages inn på tjenestens arena. Støtte på et tilstrekkelig nivå strekker seg langt forbi oppmuntrende ord. Dersom man i forberedelsen til en uvant oppgave arbeider ved siden av en person som har noe erfaring, vil man øke bevisstheten om hva som er mulig. En forsikring om praktisk hjelp kan gi en som forsiktig prøver seg frem, mot til å sette i gang en aktivitet for første gang. Så øker sjelene sin forståelse sammen, idet de ydmykt utveksler de innsikter hver enkelt har på et gitt tidspunkt, og ivrig søker å lære av sine reisefeller på tjenestens sti. Man nøler mindre, og kapasiteten øker til det punkt der en person kan utføre aktiviteter på egen hånd og i sin tur ledsage andre på samme sti.

10 Når det gjelder instituttet, vil strømmen av deltagere gjennom dets kurs skape et økende behov for å gi disse systematisk støtte etter hvert som de begynner å tjene som lærere for barn, som inspiratorer og som veiledere. For dem som er blant kjernen av troende som allerede har tilegnet seg en viss erfaring innenfor opplæringsaktivitetene, vil det naturligvis dukke opp anledninger til å bistå dem som er mindre kjent med disse. En persons beredvillighet til å hjelpe andre til å bevege seg fremover i bestrebelsene på å tjene andre kan lede til at vedkommende gis bestemte forpliktelser. På denne måten dukker det gradvis opp koordinatorene for hvert av de tre stadiene i den pedagogiske prosessen etter hvert som behovene krever det. Deres handlinger blir alltid motivert av et ønske om å se kapasiteten utvikle seg hos andre og om å fostre vennskap basert på samarbeid og gjensidighet.

11 Det er åpenbart at instituttprosessen høyner kapasiteten for et bredt spekter av foretagender; helt fra de tidligste kursene blir deltagerne oppmuntret til å besøke sine venner i deres hjem og studere en bønn sammen eller å dele et tema fra bahá'í-skriftene med dem. Ordninger for å støtte vennene i disse bestrebelsene, som stort sett har vært uformelle, viser seg til sist å være utilstrekkelige og tilkjenner dermed behovet for at det dukker opp en områdeundervisningskomité. Dens hovedfokus er å mobilisere folk, ofte ved å danne team, for å fortsette å utbre aktivitetsmønsteret i et område. Dens medlemmer kommer til å se enhver som en potensiell medarbeider i et kollektivt foretagende, og de forstår den rollen de selv har i å fremelske følelsen av å ha et felles mål i samfunnet. Når en komité er på plass, kan det nå skje en anselig utvidelse av den allerede igangværende innsatsen for å sammenkalle til møter for tilbedelse, for å gjennomføre hjemmebesøk og for å undervise om troen. Dere vil trenge å oppmuntre nasjonale åndelige råd og regionale bahá'í-råd så vel som

opplæringsinstitutter til å være oppmerksomme på når forholdene i et område innbyr til at organiseringsordningene antar en klart definert form – idet dere hverken handler for tidlig eller utsetter dannelsen av formelle strukturer urimelig lenge.

12 Akkurat som enkeltpersoner har de organer som vokser frem i et område, behov for bistand når de går i gang med sine plikter. Den bistand som hjelperådsmedlemmene yter i denne henseende, er høyst nødvendig, men slik bistand er også et viktig ansvar for regionale bahá'í-råd eller, der det ikke er et slikt råd, for det nasjonale åndelige råd selv, og den er dessuten et presserende anliggende for opplæringsinstitutter. Kapasiteten til å utføre tjenester med dyktighet på områdenivå øker når det skapes rom der de berørte troende kan studere veiledning, kan reflektere over sine handlinger i lys av veiledningen og vinne innsikt ved det, og også bli tilknyttet den bredere kunnskapsmassen som vinnes i omkringliggende områder og lenger borte. I stedet for å legge teoretiske planer sikter rådslagninger gjennomført i slike rom ofte mot å fange virkeligheten i området i det aktuelle øyeblikk og å finne frem til de umiddelbart forestående skritt for å lette fremgangen. De som tjener på regionalt eller nasjonalt nivå, kan gjøre mye for å gi vennene råd og å gi dem en videre visjon av hva som kan oppnås, men de bør ikke søke å påtvinge planleggingsprosessen sine egne forventninger; de bør heller hjelpe de troende som er virksomme i et område, til gradvis å øke evnen til å utforme og gjennomføre en handlemåte ut fra erfaringen som er samlet på grasrota i samfunnet, og ut fra kjennskapet til de rådende forhold. For å utvikle områdeorganenes kapasitet til å lære og handle systematisk trenger regionale og nasjonale institusjoner å være bevisste og metodiske i sin innsats for å bistå dem. Deres hjelperådsmedlemmers støtte til dette arbeidet vil sikre at hvert element i vekstprosessen oppnår de nødvendige kjennetegn, og at alle bestrebelser bevarer sammenhengen og forblir hele og ubeskårede.

13 Impulsen til å lære gjennom handling er selvsagt til stede blant vennene helt fra starten av. Innføringen av kvartalsvise aktivitetssykluser drar fordel av denne fremvoksende kapasiteten og lar den bli stadig sterkere. Skjønt denne kapasiteten er særlig forbundet med refleksjons- og planleggingsfasen i en syklus, og da spesielt med refleksjonsmøtet som regulerer dens bankende hjerteslag, kommer den også til anvendelse på alle andre punkter i syklusen hos dem som handler langs beslektede linjer. Vi merker at etter hvert som læringen skyter fart, blir vennene dyktigere til å overvinne tilbakeslag, store som små, idet de fastslår hovedårsaker, undersøker de underliggende prinsipper, nyttiggjør seg relevant erfaring, finner frem til hjelpetiltak og vurderer fremgangen, helt til vekstprosessen har gjenvunnet sin fulle kraft.

14 Den individuelle og kollektive forvandlingen som Guds ord avstedkommer, har en sentral plass i det handlingsmønster som utvikler seg i et område. Fra begynnelsen av kurssekvensene møter en deltager Bahá'u'lláhs åpenbaring i vurderingen av slike vektige temaer som tilbedelse, tjeneste for menneskeheten, sjelens liv og oppdragelsen av barn og ungdom. Når en person gjør det til en vane å studere det skapende ord og tenke dypt over det, åpenbarer denne forvandlingsprosessen seg i en evne til å uttrykke ens egen forståelse av dypsindige begreper og til å utforske den åndelige virkeligheten i samtaler av betydning. Disse evnene er synlige ikke bare i de eleverte diskusjoner som i økende grad preger samspill internt i samfunnet, men i de løpende samtaler som når et godt stykke lenger ut – ikke minst mellom bahá'í-ungdommer og deres jevnaldrende – og strekker seg til å innbefatte foreldre med døtre og sønner som drar nytte av samfunnets

opplæringsprogrammer. Gjennom utvekslinger av dette slaget høynes bevisstheten om åndelige krefter, tilsynelatende dikotomier viker for uventede innsikter, en følelse av enhet og av et felles kall blir styrket, forvissningen øker om at en bedre verden kan skapes, og en fast handlingsrettet besluttsomhet blir åpenbar. Slike markante samtaler tiltrekker gradvis stadig flere til å delta i en rekke samfunnsaktiviteter. Tro og visshet som tema dukker opp på en naturlig måte, foranlediget av de involvertes mottagelighet og erfaringer. Det som er klart, er altså at etter hvert som instituttprosessen i et område skyter fart, kommer undervisningshandlingen til å innta en mer fremtredende plass i vennenes liv.

15 Etter hvert som fremgangen fortsetter, bruker institusjonene den økende kapasiteten til meningsfylt samtale i sine planer. Når aktivitetssyklusene formelt er kommet i gang, blir denne kapasiteten ytterligere stimulert i utvidelsesfasen, som betyr så mye for utfallet av hver syklus. De eksakte mål i hver utvidelsesfase varierer selvfølgelig avhengig av forholdene i området og av omstendighetene i bahá'í-samfunnet. I noen tilfeller er fasens mål å øke deltagelsen i kjerneaktivitetene; i andre tilfeller oppdager man hvem som er rede til å slutte seg til troen. Samtaler om personen Bahá'u'lláh og om hensikten med hans livsoppgave finner sted i mange slags situasjoner, blant annet i fireside-sammenkomster og ved hjemmebesøk. De handlinger som gjennomføres i løpet av denne fasen, gjør at ferdigheter som er utviklet gjennom studiet av relevant instituttmateriale, kan anvendes og skjerpes. Etter hvert som vennene får mer erfaring, blir de dyktigere til å skjønne at de har funnet et lyttende øre, til å avgjøre når de skal være mer direkte i formidlingen av budskapet, til å fjerne slikt som hindrer forståelsen, og til å hjelpe søkere til å slutte seg til Saken. Å arbeide i team er en fremgangsmåte som lar vennene tjene sammen, tilby gjensidig støtte og styrke tilliten – men selv når de handler på egen hånd, samordner de sine anstrengelser, med en sterkere virkning som resultat. Deres fokus og bruk av tid gir denne kortvarige, men avgjørende fasen i syklusen den intensitet som den krever. Denne fast besluttsomme holdningen tjener til å mangfoldiggjøre samfunnets krefter, og i hver syklus lærer vennene å stole mer og mer på de sterke bekreftelsene som deres handlinger tiltrekker seg fra det guddommelige rike.

16 På de fleste områdene hvor et intensivt vekstprogram var på plass for fem år siden, bodde det allerede et rimelig antall bahá'íer, ofte geografisk spredt. Aktivitetsnivået i hele området ble i stor grad hevet fordi disse troende gjorde en innsats for å fremme arbeidet ved å invitere venner, medarbeidere, medlemmer av familien i vid forstand og bekjente til å delta. Å utvide deltagersirkelen på denne måten er faktisk blitt et kjent aspekt ved bahá'í-livet og forblir svært viktig. Samtidig viser erfaringen at det kreves mer for at veksten skal skyte fart ved at en stadig strøm av nye deltagere kommer inn i instituttprosessen. Samfunnslivets mønster må utvikles på steder der mottageligheten sprudler frem, på disse små befolkningssentrene der intens aktivitet kan holdes ved like. Når det samfunnsbyggende arbeid drives innenfor en så snever ramme, er det her samfunnslivets tett forbundne dimensjoner finner sitt mest sammenhengende uttrykk, det er her den kollektive forvandlingsprosessen føles sterkest, det er her troens iboende samfunnsbyggende kraft med tiden blir mest synlig.

17 En viktig oppgave som dere og deres hjelperådsmedlemmer står overfor ved begynnelsen av den kommende plan, er derfor å hjelpe vennene overalt til å innse at for å få eksisterende vekstprogrammer til fortsatt å vokse seg sterkere, må man i vid utstrekning ta i bruk og systematisk følge strategien med å starte samfunnsbyggende

aktiviteter i nabolag og landsbyer. Personer som tjener i slike strøk, lærer hvordan man forklarer hensikten med disse aktivitetene, hvordan man viser sine rene motiver i handling, hvordan man fostrer miljøer der de tvilrådige kan bli beroliget, hvordan man hjelper beboerne til å se de rike mulighetene som skapes ved å arbeide sammen, og hvordan man oppmuntrer dem til å reise seg for å tjene sitt samfunns beste interesser. Men når man blir klar over den virkelige verdien av dette arbeidet, bør man også bli seg mer bevisst hvor kinkig det er. I et lite strøk kan et fremvoksende handlingsmønster lett bli kvalt av for mye oppmerksomhet utenfra; følgelig behøver antall venner som flytter til slike steder eller besøker dem ofte, ikke å være stort. Prosessen som settes i gang, avhenger i hovedsak tross alt av beboerne selv. Det som imidlertid kreves av de berørte, er et langsiktig engasjement og en lengsel etter å bli så fortrolige med stedets faktiske forhold at de integreres i det lokale liv, unngår ethvert spor av fordom eller bedrevitende formynderi og etablerer de sanne vennskapsbånd som passer for reisefeller på en åndelig ferd. Dynamikken som utvikles i slike omgivelser, skaper en sterk følelse av kollektiv vilje og bevegelse. I tidens løp vil området som helhet og dets sentre for intens aktivitet inngi hverandre den økede forståelsen som kommer av bestrebelse på å anvende læren i forskjellige sammenhenger.

18 Etter hvert som vennene i et område fortsetter å styrke og utvide de samfunnsbyggende aktiviteter som tar form rundt dem, blir det åpenbart at det er gjort tydelig fremgang. Alle elementer i et system som skal til for å holde veksten ved like, er nå på plass. Å komme frem til milepæl nummer to langs utviklingslinjen, som vi beskrev for dere for fem år siden, ledsages av kvalitative, men også kvantitative fremskritt – slik som en økning i tallet på dem som deltar i samtaler som gjør det mulig å oppdage og nære mottagelighet, i antall hjem som besøkes, i kjerneaktiviteter og deltagelse, i hvor mange personer som begynner på kurssekvensen eller støtter andre mens disse etter hvert blir trygge nok til å tjene. Lokale åndelige råd gjør sitt for å fremme deltagelsen på sammenkomster viet markeringen av nittendagsfesten og bahá'í-helligdager. Slike fremskritt er de synligere tegn på en mye mer subtil utvikling: den gradvise utbredelsen innenfor en befolkning av et mønster for samfunnsliv basert på Bahá'u'lláhs lære. Og antall troende øker naturligvis.

19 I løpet av de siste fem år er det blitt lettere å skjelve veien som fører til fremveksten av et intensivt vekstprogram. Det må etterstrebes for alvor. I planen som vil begynne ved denne ridván, kommer vi med en appell om at veksten påskyndes i alle de områder der den er begynt. Til tross for den naturlige oppgang og nedgang som en organisk prosess kjennetegnes av, bør det tre frem en klar fremskrittssbue i løpet av tjue sykluser. Denne samlede anstrengelsen bør etterstrebe å øke antall områder hvor et vekstprogram er blitt intensivt, til 5000 ved ridván 2021.

20 Vi presenterer dette målet for bahá'í-verdenen i bevisstheten om at det virkelig er formidabelt, at det vil kreve en herkulisk innsats og mange offer. Men stilt overfor en verden som er berøvet Bahá'u'lláhs eliksir og i sitt uføre lider mer for hver dag som går, kan vi med samvittigheten i behold ikke be hans hengivne tilhengere om noe mindre. Forhåpentlig vil deres anstrengelser vise seg verdige til å krone hundre års strev og berede grunnen for de ennå uanede bedrifter som må pryde formingstidens annet århundre.

21 I de kommende måneder vil dere begynne å rådslå med nasjonale åndelige råd for sammen med dem å vurdere hva dette globale målet innebærer for rådenes respektive samfunn, en rådslagningsprosess som raskt må videreføres helt til den når ut til grasrota. Dette må etterfølges av handling. Vi ser for oss at fremgangen vil la seg oppnå raskere i regioner hvor ett eller flere intensive vekstprogrammer har vært vedvarende i noen tid ettersom disse byr på en verdifull kilde til kunnskap og erfaring og utgjør et reservoar av menneskelige ressurser når det gjøres anstrengelser for å styrke omkringliggende strøk. Arbeid frem mot dette målet vil også føre til at det igangsettes nye vekstprogrammer, ofte i uåpnede områder like ved dem som har opplevd et betydelig fremskritt. En slik bistandsstrøm finner sitt opphav i befalingene som er angitt i tavlene for den guddommelige plan.

Håndtering av store antall og komplekse forhold

22 Mens det i fødselsfasen av et områdes vekstprogram kan være en håndfull personer som er engasjert i å drive det frem, og de som deltar kan komme fra bare noen få husstander, så har disse tallene vokst når et program er blitt intensivt, slik man ville vente: kanskje er titalls av personer aktive i arbeidet med utvidelse og befestelse, mens deltagerne meget vel kunne være over hundre. Men at man er i stand til å nå ut til store antall, der man mobiliserer hundre personer eller flere, som gjennom sine tjenester forbinder dem med mange hundre eller tilmed tusener, krever kapasitet til å tilpasse seg til en anselig økning i kompleksitet.

23 Når vekstprosessen fortsetter å øke i intensitet, vil vennenes bestrebelser på å innlede meningsfulle samtaler føre dem inn i mange sosiale rom, noe som lar et bredere utvalg av mennesker bli kjent med læren og seriøst overveie det bidrag de selv kan yte for å gjøre samfunnet bedre. I tillegg blir flere og flere hjem tilbudt som møtesteder for samfunnsbyggende aktiviteter, noe som gjør hvert av dem til et punkt som sprer den guddommelige ledelses lys. Instituttprosessen støttes etter hvert av et økende antall venner som gjør en god tjeneste som veiledere og totalt sett tilbyr hele sekvensen av instituttkurs i syklus etter syklus, til tider med tydelig intensitet. Dermed går utviklingen av menneskelige ressurser videre med minimale avbrudd og gir et stadig større reservoar av arbeidere. Og skjønt prosessen fortsetter å hente sine tilførsler fra et bredt utvalg av områdets innbyggere, er det ofte ungdom som utgjør de fleste deltakere på instituttkursene. Den forvandlende virkningen av å studere Guds ord oppleves av de mange som på en eller annen måte har fått livet berørt av samfunnets aktiviteter. Og etter hvert som strømmen øker av personer som begynner på en av tjenestens veier, skjer det betraktelig fremgang i alle aspekter av vennenes samfunnsbyggende innsats. Det skjer en mangedobling av inspiratorer for juniorungdomsgrupper og lærere for barneklasser, og dette gir næring til en utvidelse av disse to viktige programmene. Barn settes i stand til å gå fra ett nivå i klassene til et annet mens grupper av juniorungdom gjør fremskritt fra år til år og befester sin læring i tjeneste for samfunnet. Organer på områdenivå oppmuntrer til og fostrer deltageres naturlige overgang fra ett stadium i den pedagogiske prosessen til det neste, hjulpet av støtte fra lokale åndelige råd. Et undervisningssystem med alle sine bestanddeler er nå solid rotfestet innenfor området og kan utvides til å ønske et stort antall velkommen.

24 Fremgang av dette slag krever samlet innsats fra vennenes side, uansett hvor i området de bor. Erfaring fra inneværende plan viser likevel at et handlingsmønster

som makter å håndtere store antall, hovedsakelig fremkommer ved å bringe flere nabolag og landsbyer – altså steder der sammenløpende åndelige krefter frembringer rask forandring innenfor en gruppe mennesker – til det punkt der de kan holde intens aktivitet ved like. En kjerne av individer fra hvert av disse stedene påtar seg ansvaret for prosessen med å bygge kapasitet hos stedets innbyggere. Et bredere tverrsnitt av befolkningen går nå inn i samtaler, og det åpnes for aktiviteter for hele grupper på én gang – samlinger av venner og naboer, grupper av ungdom, hele familier, og dette setter dem i stand til å skjønne hvordan samfunnet rundt dem kan omformes. Praksisen med å komme sammen til felles gudsdyrkelse, noen ganger til ottebønn, nærer frem en mye dypere forbindelse med Bahá'u'lláhs åpenbaring hos alle. Det åpnes for endringer i rådende vaner, skikker og uttryksmåter – ytre manifestasjoner av en enda dypere indre forvandling som påvirker mange sjeler. Båndene som binder dem sammen, blir mer hengivne. Egenskaper i form av innbyrdes støtte, gjensidighet og tjeneste for hverandre begynner å tre frem som trekk ved en fremvoksende, pulserende kultur hos dem som deltar i aktiviteter. Vennene på slike steder hjelper områdeorganene til å utstrekke vekstprosessen til forskjellige deler av området, for de er ivrige etter å gjøre andre kjent med den visjonen om forvandling som de selv allerede har skimtet.

25 I løpet av sine bestrebelser møter de troende mottagelighet innenfor avgrensede befolkninger som representerer en bestemt etnisk, stammebasert eller annen slags gruppe, og som kan være samlet i et lite miljø eller til stede rundt om i området og godt og vel utenfor det. Det er meget å lære av samspillet mellom kraft og bevegelse når en befolkning av dette slag slutter seg til troen og anspores av dens oppbyggende innflytelse. Vi understreker betydningen av dette arbeidet for å føre Guds Sak videre fremover: ethvert folk har del i Bahá'u'lláhs verdensorden, og alle må samles under banneret for menneskehetens enhet. Den systematiske innsatsen for å nå ut til en befolkning og fostre dens deltagelse i kapasitetsbyggingsprosessen går tydelig raskere i sine tidlige stadier når medlemmer av denne befolkningen selv går i spissen for en slik innsats. Disse personene vil ha en spesiell innsikt i de krefter og strukturer i sine samfunn som på ulike måter kan styrke de bestrebelsene som er i gang.

26 Når veksten i et område fortsetter videre, stilles det større krav til opplæringsinstituttets organisasjonsopplegg. Det er nå behov for flere koordinatorene, og noen av disse kan fokusere innsatsen på en spesiell del av området. Men dette behøver ikke å medføre enda et administrasjonsnivå. Mye lar seg oppnå ved samarbeid etter hvert som koordinatorene begynner å fungere sammen i team og til tider innhenter bistand fra andre dyktige personer. De løpende samspillene og erfaringsutvekslingene innenfor disse teamene beriker hele tiden forståelsen og gjør deres tjenester mer effektive. Koordinatorene oppdager også at deres innsats i høy grad kan styrkes dersom de venner som tjener som lærere for barn, som inspiratorer og som veiledere og bor nær hverandre, kan møtes i små grupper i de omgivelser der de tjener, og bistå hverandre.

27 I mellomtiden hever områdeundervisningskomiteen seg til et nytt funksjonsnivå. Den er opptatt av å lese forholdene i hele området på en grundigere måte: på den ene side å foreta en nøyaktig vurdering av samfunnets kapasiteter og av virkningene som skapes av vedvarende vekst, og på den annen å forstå innebyrden av de ulike sosiale realiteter med tanke på langsiktig samfunnsbygging. I de planer som

komiteen legger for hver syklus, setter den i stor grad sin lit til dem som står for mesteparten av arbeidet med utvidelse og befestelse, men fordi det nå er mange som på en eller annen måte har med aktivitetsmønsteret å gjøre, blir et mangfold av spørsmål mer presserende: Hvordan mobiliserer man hele gruppen av troende til støtte for undervisningsmålene? Hvordan organiserer man systematiske hjemmebesøk hos venner som ville ha nytte av fordypning og diskusjoner som knytter dem til samfunnet? Hvordan styrker man åndelige bånd til barns og juniorungdoms foreldre? Hvordan bygger man videre på interessen hos dem som har vist velvilje overfor troen, men ennå ikke deltar i dens aktiviteter? Et annet anliggende er å fremme en vidt utbredt gjennomføring av andaktsmøter, slik at folk i hundrevis og til sist tusenvis hengir seg til å dyrke Gud sammen med sine husstander og naboer. I siste instans sikter komiteen selvfølgelig mot en stadig utvidelse av rekkevidden for samfunnets bestrebelser, slik at flere og flere sjeler blir kjent med Bahá'u'lláhs budskap. I komiteens håndtering av de komplekse forhold som inngår i dens eget arbeid, som innbefatter innsamling og analyse av statistiske data så vel som et mangfold av andre oppgaver, sørger den for å innhente hjelp fra personer utenom sine egne medlemmer. Disse komplekse forhold krever også stadig nærmere samarbeid med lokale åndelige råd.

28 For sin del og som en respons på at stadig flere er med på aktiviteter, øker det lokale råd sin kapasitet til å utføre de mange forpliktelser det påtar seg på vegne av et samfunn i vekst. Rådet søker å skape et miljø der alle kjenner seg oppmuntret til å bidra til samfunnets felles foretagende. Det er ivrig etter å se at områdets organer lykkes i sine planer, og dets nære kjennskap til forholdene i dets eget distrikt setter det i stand til å fremme den lokale utviklingen av prosesser som griper inn i hverandre og påvirker hverandre. Med dette i tankene tilskynder rådet til helhjertet deltagelse fra vennenens side i kampanjer og refleksjonsmøter, og det sørger for materielle ressurser og annen fremhjelp for initiativer og tilstelninger som organiseres på stedet. Rådet viser også oppmerksomhet overfor nye troendes behov for omtensksom oppfølging og pleie og tar i betraktning når og hvordan de skal bli kjent med samfunnslivets ulike dimensjoner. Ved å oppmuntre disse til å være med på instituttkurs tar det sikte på å sikre at de helt fra begynnelsen av betrakter seg selv som forkjempere for en edel bestrebelse på å bygge verden på nytt. Det påser at sammenkomster ved nittendagsfester, helligdagsmarkeringer og bahá'í-valg blir anledninger til å styrke de høye idealene i samfunnet, forsterke dets delte følelse av engasjement og gjøre dets åndelige karakter sterkere. Etter hvert som samfunnet vokser seg større, tenker rådet på når det kunne være gunstig å desentralisere slike møter for å underlette stadig større deltagelse ved disse viktige anledningene.

29 Et bemerkelsesverdig kjennetegn ved fremskredne områder er en læremåte som gjennomsyrrer hele samfunnet og virker som en spore til høyning av institusjonskapasiteten. Til og fra aktivitetslommer strømmes det stadig beretninger som gir innsikt i en metode, en tilnæringsmåte eller en fullstendig prosess. Refleksjonsmøtet for hele området, der så meget av denne læringen blir lagt frem, suppleres ofte av møter for mindre distrikter, og de gir en sterkere følelse av ansvar hos dem som deltar. Denne følelsen av kollektivt eierskap blir tydeligere fra syklus til syklus – kraften som frigjøres av en forenet gruppe av mennesker som tar hånd om sin åndelige utvikling gjennom kommende generasjoner. Og når de gjør det, oppleves støtten de mottar fra regionale og nasjonale bahá'í-institusjoner og deres organer, som en uavbrutt strøm av kjærlighet.

30 En naturlig følge av at det skjer en økning både i ressurser og i bevisstheten om åpenbaringsens innebyrd for en befolknings liv, er ansatsene til sosial handling. Ikke sjelden kommer slike initiativer frem på en organisk måte av programmet for åndelig styrking av juniorungdom eller tilskyndes av rådslagninger om lokale forhold ved samfunnssammenkomster. Slike bestrebelser kan anta mange former, og de innbefatter for eksempel veilederstøtte for barn, prosjekter for å bedre det fysiske miljøet og aktiviteter for å bedre helsen og forebygge sykdom. Noen initiativer blir opprettholdt og vokser gradvis. På forskjellige steder har grunnleggelsen av en samfunnsskole på grasrota vokst frem av en økt omsorg for den riktige undervisningen av barn og av bevisstheten om dens betydning, og da som en naturlig virkning av studiet av instituttmateriale. Tidvis kan vennenes bestrebelser bli kraftig styrket ved arbeidet som drives av en etablert bahá'í-inspirert organisasjon som er virksom i nærheten. Uansett hvor beskjedent et tilfelle av sosial handling kan være i sin begynnelse, så er det et tegn på at et folk er i ferd med å pleie frem en avgjørende kapasitet hos seg selv, med uendelig potensial og betydning for kommende århundrer: å lære hvordan man anvender åpenbaringen på den sosiale tilværelsens mangfoldige dimensjoner. Alle slike initiativer tjener også til å berike den individuelle og kollektive deltagelsen i det bredere samfunns fremherskende diskurser. Som forventet blir vennene dratt videre inn i samfunnslivet – en utvikling som er en naturlig del av handlingsmønsteret i et område helt fra begynnelsen av, men som nå er mye mer uttalt.

31 Når bevegelsen i en befolkning er kommet såpass langt, viser dette at den utløsende prosessen er sterk nok til å oppnå og holde ved like en høy grad av deltagelse i alle aspekter av den kapasitetsbyggende bestrebelsen og til å håndtere den medfølgende kompleksiteten. Dette er enda en milepæl å passere for vennene, den tredje i rekken etter at vekstprosessen i et område ble påbegynt. Den betegner fremveksten av et system for å utvide et dynamisk mønster for samfunnslivet i senter etter senter, et mønster som kan engasjere et folk – menn og kvinner, ungdom og voksne – i arbeidet med dets egen åndelige og sosiale forvandling. Dette har allerede skjedd i rundt to hundre områder og favner et vidt spekter av sosio-økonomiske forhold, og vi forventer at det vil være å se i flere hundre i tillegg ved utgangen av den kommende plan. For vennene som bestreber seg i tusenvis av områder på andre steder, er det en fremtid som de kan ha ambisjoner om å nå.

32 I noen av de områder der veksten er kommet til dette stadium, har en enda mer spennende utvikling funnet sted. Innenfor disse områdene finnes det steder hvor en betydningsfull prosentdel av hele befolkningen nå deltar i samfunnsbyggende aktiviteter. Det finnes for eksempel små landsbyer der instituttet har fått alle barn og juniorungdommer som deltagere i sine programmer. Når aktiviteten favner vidt og langt, blir troens innvirkning på samfunnet mer åpenbar. Bahá'í-samfunnet gis en høyere status som en særpreget moralsk stemme i folkets liv og er i stand til å bidra med et velinformert perspektiv på diskursene rundt seg, som for eksempel yngre generasjoners utvikling. Autoritetspersoner fra det bredere samfunn begynner å nyttiggjøre seg innsikt og erfaringer fra initiativer til sosial handling inspirert av Bahá'u'lláhs lære. Samtaler som er påvirket av denne læren og dreier seg om det felles beste, trenger inn i et stadig bredere tverrsnitt av befolkningen, til det punkt der man kan merke en virkning på den generelle diskurs på et sted. Utenfor bahá'í-

samfunnet begynner folk å betrakte det lokale åndelige råd som en strålende visdomskilde som også de kan vende seg til for å bli opplyst.

33 Vi erkjenner at slike utviklinger ennå er en fjern utsikt for mange, selv i områder der et aktivitetsmønster omfatter store antall. Men noen steder er det dette som er arbeidet nå. Skjønt vennene i slike områder fortsetter å være opptatt med å holde vekstprosessen ved like, krever andre dimensjoner ved bahá'í-bestrebelsen stadig mer oppmerksomhet fra deres side. De forsøker å forstå hvordan en blomstrende lokalbefolkning kan forvandle det samfunn som det selv er en fast del av. Dette vil være en ny læringsfront i den overskuelige fremtid, der det vil vinnes innsikter som i siste instans vil være til nytte for hele bahá'í-verdenen.

Å forløse ungdommens potensial

34 En av den inneværende plans fineste frukter er ungdommens fabelaktige bedrifter på tjenestens arena. Om det skulle være behov for noe bevis på det ekstraordinære potensial som ungdommen har, så er det gitt på ubestridelig vis. I kjølvannet av ungdomskonferansene som ble sammenkalt i 2013, ble det igangværende arbeidet i områdene tilført en kraftimpuls som tydelig viser hvordan Det største navns samfunn er i stand til å gi form til unge menneskers høyeste aspirasjoner. Hvor tilfredse er vi ikke for å se at etter at over 80 000 unge hadde deltatt på disse konferansene, har en ytterligere skare på over 100 000 sluttet seg til dem ved å delta på tallrike senere arrangerte sammenkomster. Tiltak for å oppmuntre til at disse voksende kullene deltar fullt ut i samfunnets aktiviteter, må utgjøre en viktig del av den nye planen.

35 Den entusiastiske deltagelsen av ungdom satte også søkelyset på det faktum at de representerer et høyst lydhørt og beredvillig element i enhver mottagelig befolkning som vennene har forsøkt å nå frem til. Det som er lært i denne henseende, er hvordan man hjelper unge mennesker til å bli klar over det bidrag de kan yte for å forbedre sitt samfunn. Etter hvert som bevisstheten høynes, identifiserer de seg i økende grad med bahá'í-samfunnets siktemål og gir uttrykk for iver etter å bruke sine krefter på det igangværende arbeidet. Samtaler langs disse linjene vekker interesse for hvordan de fysiske og åndelige krefter som de disponerer på denne tiden i livet, kan ledes i retning av å dekke behov hos andre, og da særlig hos yngre generasjoner. Spesielle sammenkomster for ungdom forekommer nå oftere på områdenivå og tilmed på nabolagets eller landsbyens nivå og har vist seg å være ideelle anledninger til å gjøre denne løpende samtalen mer intens, og de utgjør et stadig vanligere trekk ved aktivitetssykluser i mange områder.

36 Erfaringen viser at dersom en diskusjon om å bidra til å forbedre samfunnet utelukker åndelige tema, tilføres den ingen kraft fra inspirasjonens dypeste kilder. Betydningen av å "gjøre", av å reise seg for å tjene og for å ledsage sine medsjeler, må bringes i harmoni med forestillingen om å "være", om å øke sin forståelse av den guddommelige lære og gjenspeile åndelige egenskaper i sitt eget liv. Og derfor har det seg slik at når ungdom er gjort kjent med troens visjon for menneskeheten og med hvor opphøyet dens oppgave er, kjenner de et naturlig ønske om å tjene, et ønske som opplæringsinstitutter reagerer raskt på. Å forløse ungdommens kapasitet er faktisk en hellig forpliktelse for ethvert opplæringsinstitutt. Men å fostre denne kapasiteten i dens utvikling er et ansvar for enhver av Sakens institusjoner. Den beredvillighet

ungdom viser til å ta initiativ, uansett valg av handlingslinje, kan overskygge det faktum at de trenger vedvarende støtte fra institusjoner og organer i området utover de tidlige skrittene.

37 Ungdommer støtter også hverandre i denne henseende idet de kommer sammen i grupper for å drive videre studier og diskutere sin tjeneste, for å styrke hverandres innsats og bygge besluttsomhet, og de sikter mot stadig å utvide vennskapssirkelen ytterligere. Et nettverk av jevnaldrende gir på denne måten unge mennesker en oppmuntring som er et sårt tiltrengt alternativ til de forførende røster som lokker hen mot forbruksideologiens snarer og mot fengslende fornøyelser, en oppmuntring som også utgjør en motvekt mot oppfordringene til å fremstille andre som onde. Det er mot denne bakgrunnen av utmattende materialisme og samfunn i splittelse at juniorungdomsprogrammet åpenbarer sin spesielle verdi på denne tid. Det tilbyr ungdommen en ideell arena for å hjelpe de yngre til å motstå de nedbrytende kreftene som særlig sikter seg inn mot dem.

38 Etter hvert som ungdom gjør fremskritt på tjenestenes vei, blir deres innsats sømløst innpasset i områdets aktiviteter, og som en følge av det blomstrer hele samfunnet som et sammenhengende hele. Å ta kontakt med unge menneskers familier er en naturlig måte å styrke samfunnsbyggingen på. Institusjoner og organer utfordres til å øke sin egen kapasitet for å finne ut hvordan man systematisk kan forløse ungdommens potensial. Med større bevissthet om forholdene i denne aldersgruppen og dens dynamikk kan de legge planer ut fra dette – eksempelvis ved å tilby ungdom muligheten til intensive studier av kurs, kanskje umiddelbart etter avslutningen av en sammenkomst for ungdom. Tilførselen av energi fra en pulserende gruppe av ungdom gjør det mulig å øke arbeidstempoet innenfor området.

39 Selv om det er riktig å vente seg store ting av dem som har så mye å bidra med på tjenestenes vei, må vennene vokte seg for å danne seg en for snever oppfatning av hva utviklingen frem til modenhet innebærer. Bevegelsesfrihet og disponibel tid setter mange unge i stand til å tjene på måter som er direkte knyttet til samfunnets behov, men etter hvert som de kommer lenger inn i tjueårsalderen, øyner de videre horisonter. Andre dimensjoner ved et liv preget av sammenheng, like krevende og høyst fortjenstfulle, begynner i større grad å legge beslag på deres oppmerksomhet. For mange vil en umiddelbar prioritet være videre utdanning av akademisk eller praktisk art, alt etter mulighetene foran dem, og det åpner seg nye rom for sosialt samspill med samfunnet. Enn videre blir unge kvinner og menn sterkt oppmerksomme på den ypperste Penns formaninger om å “inngå ekteskap” så de “kan frembringe en som vil tale om meg blant mine tjenerer”, og om å “ta del i arbeid og yrker”. Når ungdom har begynt i et yrke, forsøker de naturlig nok å bidra på sitt felt, eller tilmed å gi det et løft i lys av innsikt vunnet ved sitt fortsatte studium av åpenbaringen, og de bestreber seg på å være eksempler på hederlighet og fremragende innsats i sitt arbeid. Bahá’u’lláh berømmer dem “som tjener til livets opphold ved sin gjerning og anvender utkommet til beste for seg og sine nærmeste av kjærlighet til Gud, Herren over alle verdener”. Denne generasjonen av ungdom vil danne familier som sikrer grunnvollen for blomstrende samfunn. Ved sin økende kjærlighet til Bahá’u’lláh og sin personlige forpliktelse overfor de normer som han kaller dem til, vil deres barn få kjærligheten til Gud inn “sammen med morsmelken” og alltid søke hans guddommelige lov som sin tilflukt. Det er derfor klart at et bahá’í-samfunns ansvar overfor unge mennesker ikke ender når de først begynner å tjene. De

betydningsfulle beslutningene de tar om retningen i sitt voksne liv, vil bestemme om tjenesten for Guds Sak var bare et kort og minneverdig kapittel i deres yngre år eller et fast midtpunkt for deres jordiske tilværelse, en linse som får alle handlinger til å komme i fokus. Vi stoler på at dere og deres hjelperådsmedlemmer vil sikre at ungdommens åndelige og materielle utsikter tillegges tilbørlig vekt i de overlegninger som gjøres av familier, samfunn, organer og institusjoner.

Å øke institusjonskapasiteten

40 Den inneværende plans fordringer – å opprette tusenvis av nye vekstprogrammer og å styrke de eksisterende – avkrevde nasjonale og regionale institusjoner, så vel som dere selv, et mektig oppbud av krefter og av koordinering. Å oppfylle disse kravene ble muliggjort ved at en samarbeidets ånd ble delt av planens tre hovedaktører – individet, samfunnet og institusjonene. Denne ånden var forutsetningen for ethvert viktig foretagende, inkludert spesielle initiativ for å bosette pionerer i utvalgte land og, selvfølgelig, organiseringen av 114 ungdomskonferanser. En fremherskende holdning kjennetegnet av gledesfylt tjeneste, smidighet og løsrivelse fra personlige preferanser gav selv rutinemessige administrasjonsaktiviteter et hellig preg. De nye fordringene i den kommende plan vil uten tvil sette bahá'í-institusjoners kapasitet på ytterligere prøver, men uansett vil de ganske visst bevare denne sammensveiede innstillingen hos alle som arbeider sammen.

41 Som tidligere påpekt avhenger områdenes bevegelse langs en ubrutt linje av at institusjonene engasjerer seg for å veilede og støtte områdeorganer og stiller ressurser til rådighet etter behov. Dette arbeidet er et kritisk ansvar for regionale bahá'í-råd og regionale opplæringsinstitutter. Antall slike råd i verden steg fra 170 til 203 i løpet av de siste fem år, noe som gjenspeiler det stigende behovet for å gi seg i kast med arbeid på dette nivået og den økende kapasiteten til å gjøre det. Og i noen land der det ennå gjenstår å danne råd*, ble det tatt særlige skritt for å bygge erfaring i forventning om at de kommer, så som utpeking av regionale team. I noen regioner som strekker seg over et stort territorium, har råd gjort tiltak for å pleie utviklingen av grupper av tilgrensende områder. I mindre land der det ikke er behov for å opprette regionale råd, tenker nasjonale råd i mellomtiden stadig mer på hvordan områder kan gis hjelp til fremgang, i noen tilfeller ved å opprette en arbeidsgruppe med ansvar for denne oppgaven. Dere oppmuntres til å stimulere læringen på dette feltet, med det siktemål at det i tidens fylde kan defineres formelle strukturer som vil påta seg dette ansvaret på stort samme måte som råd* gjør i andre land. Og som for rådene* ser vi for oss at enhver slik struktur som oppstår på det nasjonale plan, vil dra fordel av samspillet med rådgiverinstitusjonen.

42 For å utføre sine plikter på en effektiv måte vil regionale og nasjonale institusjoner behøve å holde seg godt informert om utviklingen på grasrota og om det som læres i de områder der de har overoppsynet med fremgangen. Betimelig adgang til informasjon om områdenes bevegelse og instituttets arbeid innenfor disses myndighetsområder er nødvendig når institusjonene skal støtte sine organer og ta mange beslutninger, angående for eksempel utplassering av pionerer, tildeling av pengemidler, produksjon og spredning av bahá'í-litteratur og planlegging av institusjonsmøter; slik adgang lar dem lese virkeligheten i sine samfunn på en presis

*Det er her tale om *regionale* bahá'í-råd.

måte og handle på basis av klart forståtte behov når de fylker vennenes krefter foran møtet med det stundens tvingende krav. Med ulike mellomrom kan et nasjonalt råd i samråd med dere finne det tilrådelig formelt å ta i bruk og spre visse aspekter av det som er lært, særlig når det gjelder organisatoriske opplegg på område- og regionnivå. Behovet for å holde seg godt informert om samfunnets økende erfaring er av særlig betydning for nasjonale råd i større land med flere regionale råd, i særdeleshet når det nasjonale råd har overlatt til de regionale å ta seg av arbeidet med å administrere instituttet. Her har det noen ganger vært nødvendig med nye ordninger på nasjonalt plan for å forsyne rådet med en klar analyse av hva som læres på tvers av alle regioner.

43 I siste instans har selvfølgelig et nasjonalt åndelig råd ansvaret for å fostre alle aspekter av et bahá'í-samfunns utvikling. Skjønt det følger forskjellige handlingslinjer selv, oppfyller det i mange tilfeller dette ansvaret ved å sørge for at regionale råd eller spesialiserte organer er i stand til å gjennomføre tiltak for å skape fremskritt på innsatsfelter som de er betrodd. Etter som vennenes kapasitet øker og et samfunns størrelse vokser, blir et nasjonalt råds arbeid i dets mange dimensjoner tilsvarende mer komplekst. Av den grunn, og i lys av størrelsen på oppgaven for institusjonene i den kommende plan, vil nasjonale og regionale råd i samarbeid med dere ha nytte av en periodisk vurdering av hvorvidt rådernes administrative arbeidsmåter, og faktisk elementer i deres egen virksomhet, kunne bli justert eller styrket på måter som ville støtte vekstprosessen bedre.

44 Å nå et høyere funksjonsnivå er likeledes et presserende anliggende for opplæringsinstitutter. Samfunnets bestrebelse på å styrke vekstprogrammer i tusenvis av områder og holde intensiveringen av dem ved like vil stille store krav til disse organene. Deres fokus er selvfølgelig å utvikle de tre stadiene i den pedagogiske prosessen som de har overoppsynet med, og å forsterke læringsprosessen som er forbundet med hvert av dem, slik at det skjer en vedvarende høyning av både kvaliteten i instituttaktivitetene og kapasiteten til å utvide disse til å nå stadig flere. Mens det er viktig at institutter tar seg av ting som har med den daglige driften å gjøre, krever oppgavens omfang at de også blir opptatt med å vurdere strategien. Styrene for opplæringsinstitutter har behov for å drive løpende rådslagning med nasjonale eller regionale koordinatorene så vel som med hjelperådsmedlemmer om hvordan en aktivitet i et område blir sterkere, hvordan den kan tilføres tilstrekkelige ressurser, hvilke tilnæringsmåter som viser seg å være effektive innenfor ulike rammer, og hvordan man kan dele erfaring. Vi har i tankene en systematisk og konsentrert innsats av denne samarbeidende gruppen for å samle og anvende innsikter fremkommet fra grasrota angående fremhjelp for barneklasser, juniorungdomsgrupper og studiesirkler. Det vil også være sterkt nødvendig å behandle andre dimensjoner ved instituttets virksomhet, så som koordineringsopplegg på områdenivå, styrking av kapasiteten hos koordinatorene og håndteringen av statistikk og økonomi. I deres arbeid med opplæringsinstitutter vil dere uten tvil ønske å ordne det slik at de drar fordel av andre institutters erfaring i samme del av verden. Steder for utbredelse av læring om juniorungdomsprogrammet utgjør også en rik kilde til innsikt for instituttene i nærliggende land eller regioner.

45 Etter hvert som institusjoner og organer søker å påskynde utvidelses- og befestelsesprosessene i hvert land, vil spørsmålet om økonomiske ressurser sikkert kreve økt oppmerksomhet. Faktisk vil den stadige utviklingen av lokale og nasjonale

fond være en viktig side ved høyningen av institusjonskapasitet i de kommende år. For at dette skal skje må vennene i alminnelighet innbys til en ny vurdering av alle troendes ansvar for å støtte troens arbeid med egne midler, og også til å håndtere sine økonomiske anliggender i lys av læresetningene.

46 Bahá'u'lláh så for seg den fremtidige sivilisasjon som velstående, der verdens veldige ressurser vil bli rettet inn mot å høyne menneskeheten og bringe den på fote igjen, ikke mot å fornedre og ødelegge den. Å bidra til fondet er derfor en dypt betydningsfull handling: det er en praktisk måte å påskynde denne sivilisasjonens komme på, og det er nødvendig, som forklart av Bahá'u'lláh selv: "han som er den evige sannhet — opphøyet være hans herlighet — har gjort oppfyllelsen av ethvert foretagende på jord avhengig av materielle midler". Bahá'íer lever sitt liv midt i et samfunn som har akutt uorden i sine materielle anliggender. Den samfunnsbyggende prosess som de driver i sine områder, dyrker frem et sett av holdninger overfor rikdom og eiendeler som avviker sterkt fra dem som råder i verden. Vanen med å gi regelmessige bidrag til troens fond – innbefattet bidrag in natura, særlig på bestemte steder – utgår fra og forsterker en følelse av personlig omsorg for samfunnets velferd og Sakens fremgang. Plikten til å bidra er, akkurat som plikten til å undervise, et grunnleggende og trosstyrkende aspekt ved identiteten som bahá'í. Den enkelte troendes oppofrende og rikelige bidrag, den kollektive bevisstheten om fondets behov, fremmet av samfunnet, og den omhyggelige forvaltningen av økonomiske ressurser som gjennomføres av troens institusjoner, kan betraktes som uttrykk for den kjærlighet som knytter disse tre aktørene tettere sammen. Endelig nærer frivillige bidrag en bevissthet om at forvaltning av ens egne økonomiske ressurser i samsvar med åndelige prinsipper er en uunnværlig dimensjon av å leve et liv med indre sammenheng. Det er en samvittighetssak, en måte der engasjementet for en forbedring av verden omsettes i praksis.

47 Vi retter disse utsagnene til dere i anerkjennelse av det enestående ansvar som hviler på dere, deres representanter og deres assistenter idet dere hjelper vennene til å høyne sin forståelse på tallrike felter, ikke minst, selvfølgelig, med hensyn til vekstens dynamikk. Som vi tidligere har påpekt, har bahá'í-samfunnet i rådgiverinstitusjonen et system der lærdommer fra planetens mest fjerntliggende deler kan være til nytte for den verdensomspennende læringsprosessen som enhver tilhenger av Bahá'u'lláh kan delta i. I takt med at det over tid kommer en stadig dypere forståelse av Femårsplanen blant vennene, gir anvendt ledelse innsikter som blir erkjent, uttalt, absorbert og delt. I denne henseende står Det største navns samfunn i svært stor takknemlighetsgjeld til Det internasjonale undervisningssenter, som i de senere år har gjort så mye og med slik flid for kjærlig å dyrke og energisk utbre en læringsmodus som nå er blitt godt etablert.

48 I den kommende planen er hovedelementene enkle og klare, slik som i de foregående. En dyp forståelse av dens ulike fasetter krever likevel en erkjennelse av det komplekse sett av handlingstrinn som et område utvikler seg gjennom. Vi setter vår lit til at deres institusjon kjenner den relevante ledelsen så godt at vennene i alminnelighet, og institusjonene og deres organer i særdeleshet, kan stole på at dere vil spre lys over disses overlegninger ved å henlede oppmerksomheten på relevante betraktninger. Det er imidlertid klart at det vil bli en betraktelig utfordring å bistå vennene i minst 5000 områder der handlingsmønsteret intensiveres. Denne utfordringen vil innebære konsekvenser for deres egen funksjonsmåte, men nærmere

bestemt for hjelperådsmedlemmenes. Områder som befinner seg i vekstprosessens fremste rekke i sine distrikter, vil uunngåelig legge beslag på en stor del av deres tid; videre vil administrative arrangementer på det regionale plan oftere kreve støtte fra dem. De er opptatt med mye av det som skjer i samfunnet, har oppmerksomheten rettet mot både utviklingen av hvert stadium i den pedagogiske prosessen og mot styrkingen av aktivitetssyklusene, de fremmer den interne sammenheng mellom handlingslinjene som føres fremover i et område, og de får en lidenskap for undervisning til å flamme opp. I utførelsen av sitt ansvar for å fostre læring og for å hjelpe vennene til å tre inn på tjenestens arena støtter de seg tungt på opplæringsinstituttet, der noen sider ved arbeidet ligger tett opp til deres eget. Men deres andre plikter er like krevende. Derfor vil de ha behov for å vurdere hvordan de, for å oppfylle disse vidtrekkende forpliktelsene, kan innhente hjelp fra sine assistenter på en bredere og mer kreativ måte. Assistenter kan selvsagt bli tildelt enhver oppgave – enkel eller innviklet, generell eller svært spesiell – og denne allsidigheten utgjør en særlig styrke. Mens noen assistenter kunne være opptatt med utviklingen av et lokalsamfunn, kunne andre gis oppgaver som gjelder et helt område. Ved å gi dem grundig orientering, veilede dem etter hvert som kapasiteten utvides, og øke deres plikter gradvis vil hjelperådsmedlemmene være i stand til å utnytte de foreliggende mulighetene på en bedre måte. Som et resultat vil man sikkert lære mye, og dere oppmuntres til å hente innsikter fra de erfaringer som deres hjelperådsmedlemmer har gjort.

En særlig kraftfylt periode

49 Systematisk oppfølging av planen i alle dens dimensjoner gir opphav til et kollektivt innsatsmønster som utmerker seg ikke bare ved å forplikte til tjeneste, men også ved dragningen mot gudsdyrkelse. De kommende fem år vil kreve intensivt aktivitet, og denne intensivering vil ytterligere berike det andaktsliv som deles av dem som tjener side ved side i områdene rundt om i verden. Denne berikelsesprosessen er allerede kommet svært langt – se for eksempel på hvordan sammenkomster viet gudstjeneste er blitt innlemmet i kjernen av samfunnslivet. Andaktsmøter er anledninger der hvilken som helst sjel kan komme inn, innåndende de himmelske dufter, oppleve bønnens sødme, la tankene dvele ved det skapende ord, løftes på åndens vinger og ha samfunn med den ene elskede. Det oppstår følelser av kameratskap og av å gjøre felles sak, særlig i de åndelig eleverte samtaler som på en naturlig måte forekommer til slike tider, og som kan lede til at “menneskehjertets stad” blir åpnet. Ved å arrangere en sammenkomst for gudstjeneste der voksne og barn fra enhver bakgrunn er velkomne, vil man på et hvilket som helst sted kunne fornemme mashriqu’l-adhkárens ånd. Å høyne et samfunns gudhengivne karakter har også en virkning på nittendagsfesten og kan fornemmes til andre tider når vennene kommer sammen.

50 I denne henseende inntar helligdagsmarkeringer en spesiell stilling. Tavlene som fremsies, og bønnene, historiene, sangene og følelsene som kommer til uttrykk – som alle er uttrykk for kjærlighet til disse hellige skikkelser som huskes for det liv de levde og for sine livsoppgaver – rører hjertet og fyller sjelen med ærefrykt og undring. I løpet av kommende femårsplan vil det inntreffe to store anledninger av dette slaget: tohundreårsdagene for Bahá’u’lláhs og Bábs fødsel, som markeres i henholdsvis 2017 og 2019. Disse strålende festdagene vil bli en anledning for bahá’íer i alle land til å tiltrekke det størst mulige antall troende, egne familier, venner og medarbeidere, så

vel som andre fra det større samfunn, for å minnes øyeblikk da det inn i verden ble født et vesen som er uten like i skaperverket – en Guds manifestasjon. Feiringen av disse tohundreårsdagene vil med sikkerhet øke forståelsen av hvordan bahá'í-identiteten styrkes ved markeringen av helligdager, som nå skjer i samsvar med en kalender som forener Guds venner overalt.

51 I løpet av de kommende år vil samfunnet faktisk møte en rekke årsdager, og de avsluttes i november 2021 med hundreårsdagen for 'Abdu'l-Bahás bortgang, som utgjør endepunktet for formingstidens første århundre. Neste år vil bahá'í-verdenen markere at det er ett hundre år siden den første av tavlene for den guddommelige plan kom fra Mesterens penn. I disse fjorten tavlene, som ble åpenbart i en av menneskehetens mørkeste stunder, presenterte 'Abdu'l-Bahá et charter for undervisningsarbeidet med hele planeten som sitt handlingsfelt. Den guddommelige plan ble stilt i bero til 1937, da den første planen i en serie igangsatt etter tilskyndelse av Beskytteren ble tildelt bahá'íene i Nord-Amerika. Etter den tid har den fortsatt å utfolde seg gjennom påfølgende tiår i takt med at den kollektive kapasiteten hos Bahá'u'lláhs tilhengere har vokst og satt dem i stand til å gi seg i kast med stadig større utfordringer. Hvor vidunderlig er vel ikke opphavsmannens visjon i planen! Idet han for vennene la frem utsikten til en dag da lysets fra hans fars åpenbaring ville opplyse alle verdenshjørner, var det ikke bare strategier for å gjennomføre denne bragden han trakk opp, men ledende prinsipper og uforanderlige åndelige krav. Enhver bestrebelse som vennene har gjort på systematisk utbredelse av den guddommelige lære, sporer sin opprinnelse tilbake til de krefter som ble satt i bevegelse i den guddommelige plan.

52 Den kommende globale innsatsen som vennene vil bli kalt til, krever at det anvendes utprøvede strategier, systematisk handling, velinformert analyse og skarp innsikt. Men fremfor alt er det et åndelig foretagende, og dets sanne karakter bør aldri tilsløres. Det uoppsettelige behovet for å handle fremtvinges av verdens fortvilte tilstand. Alt det Bahá'u'lláhs tilhengere har lært i løpet av de siste tjue år, må nå sitt høydepunkt i det de presterer i de neste fem. Det de blir bedt om, er av et omfang som bringer tanken hen på en av hans tavler der han i bemerkelsesverdige ordelag beskriver den utfordring som utbredelsen av hans Sak medfører:

Hvor mange er vel ikke de land som forble upløyet og udyrket, og hvor mange er vel ikke de land som ble pløyet og dyrket og dog forble uten vann, og hvor mange er vel ikke de land der ingen innhøster kom for å høste ved innhøstningens tid! Men ved Guds begunstigelses undere og ved åpenbaringene av hans miskunn nærer vi det håp at det kan fremstå sjeler som er legemliggjørelsene av himmelsk dyd, og som vil hengi seg til å undervise i Guds Sak og opplære alle som bor på jord.

Hans elskedes systematiske innsats rundt om i verden har som sitt mål å oppfylle det håp som ble uttrykt på denne måten av Den velsignede skjønnhet. Måtte han selv styrke dem ved enhver anledning.

Det Universelle Rettferdighetens Hus [sign.]